

PETTÄJÄLOUKKU

SAARA TANI

Pettäjäloukku

Saara Tani

Pettäjäloukku

© 2020 Saara Tani

Kansi: © 2020 Saara Tani

Kustantaja: BoD – Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3567-1

SISÄLLYS

Se huora, joka pilaa kaiken.....	7
Pettäjäloukku syntyy	10
Intuitio	18
Pettäjäloukku toteutuu	20
Se valokuva	27
Ensimmäiset saaliit.....	29
Julmuuksia	39
Jussi	48
Seksiä	67
Lemmenlaatikko	76
Kuin piiritetty peura	81
Hasta la vista, Juho	102
Kuppiin kuseminen.....	105
Painajaisia.....	108
Mutta naisetkin pettävät.....	110
Traumoja	123
Kummituksia	125
Julius ja nyökkäilijät	128
Sakari-Simon palaa kuvioihin	154
Yhdessä	164
Se ei niin suloinen loppu	169
Paljastus	176
Pettäjäloukku päättyy	184
Rakkaus	189
Se oikea loppu.....	192

SE HUORA, JOKA PILAA KAIKEN

Ruokakaupan jonossa, pitkän miehen olan takaa vilahtaa yksi monista tutuista mutta ei niin rakkaista menneisyyden kasvoista. Meidän katseemme kohtaavat. Miehen ilmeestä päätellen hän unohtaa hetkeksi mitä oli tekemässä ja havahtuu sitten maksamaan ostoksensa. Livahdan äkkiä toiselle kassalle. Toivon että hän ei huomaisi. Hikipisaroita muodostuu nenäni alle, niin kuin aina hermostuessani, stressaantuneena. Maksan ostokseni ja lähdän kävelemään päättäväisenä ovesta ulos ja kadulle, bussipysäkille. Kuulen huudon takanani, ei saatana.

— Hei! hän huutaa. — Hei haloo!? Niina perkele!

Muut ihmiset katsovat jo ihmeissään. En voi paeta, joten pysähdyn. Kerään itseni ennen kuin käännyn miestä päin, itsevarma ja tyyni ilme kasvoillani.

— Noh, mitä? vastaan lyhyesti.

— Miten niin "mitä"?! hän huutaa vihaisena. — Sinä pilasit elämäni!

Jos en olisi jo kohdannut niin monta tällaista epätoivoisen tyhmää ja itsekästä miestä, olisin varmaan itkenyt häpeästä ja pyytänyt anteeksi, ja sitten maannut koko yön hereillä miettien miten huono ihminen olen, kun sekaannun muiden asioihin. Ja olenkin tehnyt, ennen, syvissä omantunnontuskissa. Ajatellut, että ehkä kaikki olisivat onnellisempia, jos eivät tietäisi mitään. Jos ei tiedä, niin eihän silloin voi surra tai sattua, eikä vain? Ja eihän asia edes kuulunut minulle, vai kuuluiko?

Nyt tiedän, että tällaisten miesten maailmassa minä olin vain yksi nainen monien joukossa, en mitenkään erikoinen. Minun sijallani olisi voinut olla kuka tahansa, ja ennen tai myöhemmin joku olisi tahallaan tai vahingossa paljastanut miehen puuhat, ehkä jopa mies itse, niin huoleellinen kuin hän olikin.

Vedän syvään henkeä tätä talvista kylmää ja raikasta ilmaa.

— Petri. Puhuttelen häntä etunimellä, hänen oikealla nimellä, eikä sillä peitenimellä, jota hän käytti Tinderissä.

— Petri, minä jatkan, sinä olet itse pilannut oman elämäsi.

Hän katsoo minua ensin ärsyyntyneenä, sitten hämmentyneenä. Arvaan jo mitä hän ajattelee. "Miten tämä merkitykseltön nainen kehtaa syyttää minua oman elämäni pilaamisesta? Miksi niin tekisin? Kaikkihan olisi ollut täydellistä, ellei hän olisi kaiken paljastanut! Ei minun syytäni!". Jostain syystä yhteiskuntamme miehet on opetettu olemaan ottamatta vastuuta omista teoistaan. Sellainen ajatus, että omilla valinnoilla on seuraamuksia, joita on ihan itse aiheuttanut, on ilmeisesti miehille vaikea hahmottaa.

— Ei, vaan sinä pilasit elämäni! hän huutaa naama punaisena ja pieni kyynel oikeassa silmäkulmassa. — Sinun takiasi menetin kaiken elämässäni! Vaimon ja lapset! Jopa talon! Vitun huora!

Ihmiset tuijottavat. Nolottaa. Minäkin olen vihainen. Tohdella vihainen. Miksi minä olen se huora, joka pilasi hänen elämänsä, kun hän oli se, joka teki valinnan, joka vaaransi hänen täydellisen elämänsä?

— Petri, sanon jyrkästi. — Kukaan muu ei ole pilannut elämäsi kuin sinä itse tyhmillä ja itsekkäillä valinnoillasi. Joko sen ymmärrät tai sitten et.

Käännyn äkkiä ja lähdän päättäväisesti kävelemään, bussipysäkin ohi, en aio jäädä tähän. Sana "huora" kaikuu vielä

korvissani ja minua suututtaa enemmän. Pysähdyn vielä muutamana kymmenen askeleen jälkeen ja huudan olan yli:

— Sinä se huora olet!

Jatkan matkaa. Tuo oli aivan turhaa. Lapsellista. Totta, mutta lapsellista. Halusin korjata vääryyden, syytöksen, mustamaalauksen. En minä huora ole, vaan sinä! Ei silti tullut parempi mieli.

PETTÄJÄLOUKKU SYNTYY

Makasin sängyssä ja swaippasin laiskasti läpi miesnaamoja Tinderissä. Ei, ei, ei. Ei kiinnosta. Miksi kaikilla oli niin urpoja kuvia? Profiilikuvat oli aina otettu leuan alta huonossa valossa, kiipeilyseinällä tai kuntosalin pukuhuoneessa peilin edessä haboja kiristellen. Profiilitekstit eivät herättäneet kiinnostusta mitenkään. Ei panostettu. Ja sitten jos jonkun kanssa mätsäsi ja keskustelu alkoi sujua, niin yhtäkkiä mätsi poistettiin ilman selityksiä ja kommunikaatio loppui kuin seinään. Treffeillä jotkut eivät edes ilmestyneet paikalle. Tai sitten vaisto ilmoitti miehen olevan varattu paskiainen. Näin juuri Juhon kohdalla, jonka kanssa olin äsken jutellut. Päätin taas kerran lähettää suoran kysymyksen.

— Oletko varattu?

Meni hetki ennen kuin Juho vastasi.

— Olen. Yllätyin kun kysyit, tykkäätkö varatuista miehistä? Juho vastasi.

Huokaisin syvään. Kesä oli jo loppu. Mitään kivaa ei ollut tapahtunut sen aikana. Olin vihdoinkin uskaltanut kokeilla Tinderiä, josta kaikki puhui niin paljon, mutta kaikki lupaukset jännittävästä ja tehokkaasta deittailusta olivat valetta. Omien kokemuksieni mukaan Tinder oli lähinnä kaksikymppisten panokavereiden haku- ja ilmoituspalsta sekä naimisissa olevien miesten syrjähyppyväline. Olin yksinäinen, ja halusin rakastua taas. Olisi jo sen aika. Meni monta vuotta päästä sinusta yli. Niistä haavoista ja traumaista, jotka annoit minulle.

Muistan vielä, miten yritit viimeiseen asti syyttää muita, minuakin. Siirtää vastuun muiden niskoille. Muiden olisi pitänyt tietää ja oivaltaa mitä kysyä, miksi muuten asioista pitäisi kertoa? Ei se ole valehtelua, jos ei kerro, sinä tokaisit, kun syytin sinua valehtelusta, ei se ole sama asia. Olisi pitänyt kertoa vaatimuksensa ja tajuta laatia sääntöjä, eihän niitä muuten voi vaatia noudattamaan?

— M-mutta Henna hei, olit sanonut varovaisesti mutta itsevarmana. — Ethän sinä koskaan sanonut, ettei muita saisi naida, eikö vain?

Noh, en niin. En sanonut. Se on totta. Minä vain oletin, että kaksi ihmistä, jotka rakastavat toisiaan, nai vain keskenään, ei muiden kanssa. Tai jos toisin haluaa tehdä, asiasta edes keskusteltaisiin ensin. Siinä hetkessä, siinä sekaannuksen ja tunnemyrskyn keskellä, minä melkein uskoin, että olit oikeassa. Että asia kyllä oli suurimmalta osin omaa syytäni. Olisi pitänyt tarkasti määritellä parisuhteen säännöt. Rakkauden säännöt. Toisen ihmisen kunnioittamisen säännöt. Eikä vain olettaa. Olettaa että minua kunnioitetaan ja että minulla on jotain arvoa sinun elämässäsi. Olettaa että minua kohdellaan kuin tasapuolista ihmistä. Melkein lankesin siihen itseni syyttämiseen. Melkein pääsit livahtamaan tilanteesta puhtaalla omalla tunnolla. Ettet ollut tehnyt mitään väärin, periaatteessa.

Onneksi minulla oli taitava terapeutti, joka opasti minut takaisin terveellisen ajattelutavan polulle. Ymmärsin, että olit ollut täyttä puppua. Yritit manipuloida minut syyttämään itseäni, jotta et itse tarvitsisi ottaa syytä ja seurauksia niskoillesi. Yritit siirtää vastuun minulle. Muille. Sille naiselle, joka oli vastannut viesteihisi. Ja sille toisellekin. Ja kolmannelle. Vaikka he luulivat sinun olevan sinkkumies, olisihan he voineet varmistaa, kysymällä, kun et kertonut itse suoraan. Sen takia kysynkin nykyään joka kerta tapailemiltani miehiltä, ovatko he sinkkuja vai parisuhteessa. Suurin osa yllättyy kysymyksestäni,

melkein loukkaantuu, koska en oleta heidän olevan syyttömiä sinkkuja etsimässä rakkautta. Mutta tämän asian minulle opetti mies. Miehen logiikkaa minä vain käytän. Pitää kysyä ja varmistaa, eikä vain olettaa. Varatuille miehille suora kysymys on vielä suurempi yllätys kuin oikeasti sinkkuna oleville. He myös loukkaantuvat ja epäröivät hetken, mutta suurin osa vastaa, korjaan, valehtelee, että sinkku, tietysti. Yksi heitti kerran läppää, että mitä jos olisinkin varattu, eikö olisikin jännittävää? Ei olisi, olin sanonut, ja siihen oli se humoristinen keskustelu loppunut aika äkkiä.

Varatun miehen status selvenee yleensä helposti hyvän salapoliisityön tuloksena, ja ellei siitä, niin myös heidän käytöksensä paljastaa asian. Puoli-anonyymit kuvat, aurinkolasit, kuva lihaksista muttei naamasta, hyvin seksuaalisesti painotettuja tai lyhyitä profiilikuvauksia, haluaa heti tavata mutta mieluummin jommankumman luona, kotona, ei kahvilassa koska "ujo". Sitten jos naista alkaa epäilyttää miehen status ja hän alkaa kysellä, niin mies hermostuu. Mies pakenee. Ghos-taa. Ei vastaa viesteihin. Ei tule sovitulle tapaamispaikalle. Poistaa mätsin Tinderistä. Blokkaa Whatsapissa. Hakee uutta saalista, sellaista syytöntä sinisilmäistä tyttöä, joka olettaa, ettei mies tarkoita pahaa, ettei hän ole itsekäs sika.

En tajunnut miksi minä olin kuin jokin pettäjämagneetti. Tai ainakin kusipäämagneetti. Ensin sinä petit minua, ja sitten kun vihdoin uskalsin astua sinkkujen maailmaan taas, sain vain lisää pettäjiä ja pelimiehiä haaviini. Kerran olin lounas-tauolla pikatreffeillä yhden Tinderissä juttelemani miehen kanssa. Olin jo kovaa vauhtia ihastumassa häneen ja kuvittelin miltä lapsemme näyttäisi, kun kassajonossa oleva nainen näki meidät.

— Hei! hän huusi. — Joni? Mitä sinä täällä teet?

Joni kääntyi hermostuneena tuolissaan.

— Ööh, moi Taru. Mitäs tässä, lounaalla kaverin kanssa, hän sanoi.

Taru katseli epäilevänä minua ja ojensi minulle kätensä.

— Eli kuka kaveri? hän kysyi. — Me ei taida olla tavattu ennen?

— Moi, Henna, vastasin.

En tiennyt mitä sanoa. Tunsin jotain outoa ilmassa.

— Mitä Senjalle kuuluu? Taru kysyi Jonilta.

— Ihan hyvää, Joni vastasi.

— Minulla on vielä se juhلامekko, jonka lainasin häneltä, Taru jatkoi. — Kerrotko hänelle, että minä annan mekon sitten sunnuntaina, kun meillä on ne grillijuhlat.

— Joo, kerron, Joni vastasi hiljaa.

— Ööh, no niin, Taru sanoi. — Nähdään myöhemmin! Oli kiva tavata.

— Samoin, sanoin ja katselin kun Taru osti takeaway-salaa-tin ja lähti.

Pöydässämme oli hetken hiljaista. Ymmärsin heti.

— Ehkä minun on paras lähteä tästä nyt takaisin töihin, sanoin sitten.

— Joo, Joni sanoi.

Nousin ylös ja heitin laukkuni olan yli. Käännyin vielä Jonia päin ennen kuin lähdin.

— Äläkä soita minulle koskaan enää.

Se kerta ei jäänyt ainoaksi kerraksi, kun kävin treffeillä varatun miehen kanssa, siitä tietämättä. Toisen kerran yksi söpö mies yritti kiivaasti järjestää treffit kanssani tiettyinä viikonloppuna. Minulla ei olisi juuri silloin ollut aikaa, mutta pitkän vaikuuttelun jälkeen päätin järjestää hetken aikaa sinä lauanta-iltana. Kävimme oluella ja keskustelu sujui hyvin. Mies oli työmatkalla, Pohjois-Suomesta kotoisin ja puhui ihanalla murteella. Kun oluet oli juotu ja ilta läheni loppuaan, hän pyysi minua hotelliinsa jatkoille. Kieltäydyin ystävällisesti, vaikka

olisikin tehnyt mieli. Minut oli kutsuttu kotikaupunkiini ristiäisiin seuraavana aamuna. Kaksikymppisenä en olisi piitannut paskaakaan ja lähtenyt jatkoille, mutta en halunnut lähteä aamujunalla kotikulmilleni ryppyisissä treffivaatteissa, tukka takkuisena ja meikit valuneena enää tässä iässä. Mies yritti tavutella minua, mutta sanoin ei, ja hän suuttui. Katsoin hämentyneenä, kun hän lähti vauhdilla ulos baarista sanomatta hyvästi. Jäin vielä miettimään miestä, ja aamujunassa stalkkasin häntä Facebookissa. Hänen kertomansa perusteella oli helppo löytää oikea mies, vaikka olikin antanut toisen nimen. Suutuin, koska hän oli valehdellut, eli jättänyt sanomatta, että hän oli jo parisuhteessa. Minä en olisi koskaan mennyt treffeille hänen kanssaan, jos olisin tiennyt, että hän oli parisuhteessa, enkä halunnut, että minua huijataan treffeille varatun miehen kanssa. Se oli väärin. Se oli julmaa. Minä en halunnut olla osallisena muiden naisten pettämisessä. En missään nimessä. Luulin, että kysymällä olisin saanut rehellisen vastauksen, ovatko tapailemani miehet varattuja vai ei, mutta siihen en voinut luottaa, en ollenkaan.

Tuijotin Tinder-keskustelua Juhon kanssa.

— Ei kiinnosta, vastasin.

— Mitäs jos kokeilisit miltä tuntuu olla varatun miehen kanssa? Juho jatkoi. — Saatat yllättyä, mä olen tyydyttänyt monta naista elämässäni. Et tule pettymään!

Juho oli tähän asti ensimmäinen, joka oli niin täynnä itseään, että hän ei tajunnut paeta, kun sanoin että parisuhteessa oleva pettäjä mies ei kiinnosta minua. Se kuulosti kai häneltä haasteelta. Halusi kokeilla kuinka kova mies hän oikein on. Niin kova mies, miehistä miehisin, oikea kingi, niin mahtava että saa tällaisenkin feministipellen muuttamaan mielensä ja ryhtymään rakastajattareksi vastoin periaatteitaan koska ei voi vastustaa tuollaista adonista. Juhon röyhkeys kiehtoi minua.

Miten hän kehtasi? Eikö häntä pelottanut ollenkaan? Että ker-
ron hänen vaimolleen, tai että joku työkaveri näkee hänet kau-
pungilla pettämispuuhissa? Eikö hän ajatellut ollenkaan vai-
monsä tunteita? Perhettään? Miksi? Mistä tämä röyhkeys pur-
susi? Tämä itsekkyyks ja itsekeskeisyys? Ei vain Juho, vaan
kaikki pettäjät.

Sain yhtäkkiä mahtavan idean: että saalistaisin pettäjämie-
het ja antaisin niiden maistaa omaa lääketään. Näyttää heille,
että niin makaa kuin petaa. Että kaikki naiset eivät vain vai-
kene häpeissään tajutessaan olleensa vastoin tahtoaan pettä-
mistempun osallisena. Halusin kaikkien pettäjien tajuavan,
että valinnoilla on seuraamuksia. Löysin tarkoitukseni elä-
mässä, ainakin hetkeksi.

Vedin syvään henkeä. Astuin rooliin. Herätin muistiini
kaikki katsomieni amerikkalaisten saippuaoperaohjelmien
kliseisimmät repliikit ja tajuttoman tyhmät kohtaukset. "Yök!"
huusin itselleni samaan aikaan kun sormeni kirjoittivat Ju-
holle, että hänen itsevarmuutensa sai minut kosteaksi. Ei to-
dellakaan saanut, mutta hän uskoi minua heti. Siitä se alkoi.
Projektini "Pettäjäloukku" oli syntynyt.

Kutsuin heti seuraavana päivänä parhaat ystäväni Suskun
ja Sallan kahville luokseni. Kaadoin kahvit muumimukeihin ja
nostin maitoa pöydälle. Ikkunasta paistoi vielä alkusyksyn kir-
kas aamupäiväaurinko ja pari keltaista lehteä leijui ikkunalau-
dalle.

— Mitä sinä olet nyt taas keksinyt? Salla kysyi ja kaatoi mai-
toa kahvikuppiinsa.

Sallaan olin tutustunut ensin, yläasteella, kun molemmat
meistä hylättiin alkuperäisistä kaveriporukoistamme. Olimme
olleet kaksi luuseria, ilman ystäviä ja ilman turvaa, mutta tällä
tapaa löysimme toisemme ja meistä tulikin hyvin läheisiä heti.
Muistan vielä, kun olimme molemmat seisseet koulun yläker-
rassa kukin omassa päädyssä käytävää, yksinäisinä, ja

katseemme olivat kohdanneet. Minä olin silloin se rohkeampi, ja olin yhtäkkiä vain ruvennut kävelemään suoraan Sallaa päin. "Moi" olin sanonut, "ootko säkin yksin?". "Joo", oli Salla vastannut ja sitten naurettiin molemmat. Vuosi myöhemmin myös Susku hävisi taistelun suosittujen tyttöjen joukossa ja tippui luusereiden joukkoon. Poimimme hänet heti hylkiöryhmäämme mukaan istahtamalla ruokasalissa yksinäisen Suskun viereen. Se oli ollut hyvin luonnollista, ja oli vieläkin, ystävyytemme.

— Minä aion perustaa projektin, Pettäjäloukun, vastasin ja hymyilin.

— Mikä ihme se on? Susku kysyi hämmentyneenä ja avasi keksilaatikon kovin ottein.

— Minä aion pyydystää ja paljastaa pettävät miehet puoli-soilleen, vastasin ylpeänä.

— Miten sinä sen teet? ihmetteli Salla.

— Noh, ainakin kaivamalla esiin todisteita siitä, että pettävät, vastasin. — Ja sitten paljastan heidät vaimoilleen ja tyttöystävillään.

— Hullua, Salla sanoi ja katsoi minua epäluuloisena.

Susku oli hiljaa ja tuijotti kahvikuppiinsa.

— Miksi? Salla kysyi.

— Koska haluan, vastasin päättäväisenä. — Tehän tiedätte kuinka monta varattua paskiaista minä olen jo tähän asti tavannut Tinderissä. Se on väärin! Miten he kehtaavat? Minä haluan paljastaa heidät kaikki.

— Se ei kuulu sinulle, Salla sanoi.

— Kuuluupas, sanoin ja alahuuleni vapisi hieman. — Mi nuakin on huijattu, silloin ja nyt. Eihän kukaan niistä kerro suoraan olevansa varattuja. En minä halua tulla huijatuksi ja satutetuksi kerta toisensa jälkeen. En minä halua, että minua käytetään hyväksi muiden naisten satuttamiseen.

Pettäjäloukku on sekä naurettava että synkkä tarina kolmekymppisestä Hennasta, joka petettynä, pettyneenä sekä kostonhaluisena päättää aloittaa kaksoiselämän pettäviä miehiä pyydystelevänä supernaisena. Hän on eronnut pettäjäävomiehestään, ja astuttuaan monen vuoden tauon jälkeen sinkkujen seurustelumaailmaan hän järkyttyy suuresta määrästä parisuhteessa olevia miehiä, jotka tekeytyvät sinkuiksi ja etsivät salaa seuraa työmatkoillaan ja lounastauoillaan vaimojensa pahaa aavistamatta.

Henna perustaa projektin itselleen, Pettäjäloukun, jonka tarkoituksena on pyydystää pettäjämiehet itse teossa ja paljastaa heidät puolisoilleen. Mutta mikä on hänen projektinsa syvempi tarkoitus? Ja mitä tapahtuu, kun Henna rakastuu kesken peitehommien?

BoD